

Реанімація

Марія Козиренко

Наскельний живопис,
Матюк на стіні.
Стоптала кросівки аж до дірок,
Йдучи шумною вулицею
Імені мертвого поета.
Пам'ятаю — вдома тихо,
І хліб, напевно, вже запліснявів
(йому п'ять днів від народження).
Кіоск — збільшена модель собачої будки,
Що будемо пити?
Мідна здача дзвенить, як ланцюг пса-реаліста Шарика...
Два ковтки, три кроки,
Крізь тіло землі відчуваю мігруючий пульс метро.
Збуджені крики лікарів: "Ми його втрачаємо, ми його втрачаємо..."
Різкий запах формаліну — значить, втратили.